Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	8To/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8120010687
Dátum vydania rozhodnutia:	26. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Marián Sninský
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2023:8120010687.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.09.2023, v trestnej veci obžalovaného A. B. C. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/26/2020 zo dňa 03.02.2023, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému
A. B. C., nar. XX.X.XXXX v D., trvale bytom E.
F. G. XXXX/X, D.,

u k l a d á :

Podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, v spojení s § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, pri prevahe poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, oproti neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, v spojení s § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 200,- (dvesto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) mesiaca.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/26/2020 zo dňa 03.02.2023 bol obžalovaný A. B. C. uznaný vinným z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

- dňa 5.11.2019 v čase o 21.35 hod. na presne nezistenom mieste v obci Drienov, počas jazdy v služobnom motorovom vozidle zn. SEAT LEON, evidenčné číslo D., počas vykonávania služobného zákroku v zmysle oprávnenia podľa § 18 ods. 3 zákona NR SR. Č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov hliadkou Obvodného oddelenia PZ Drienov PALMA 353 v zložení ppráp. A. H. a stržm. A. I., napadol jedného člena tejto hliadky, a to práp. A. H. tak, že rukou zovretou v päsť ho viackrát udrel do oblasti tváre, nosa a krku, následne aj pod práve oko, čím mu spôsobil zranenie, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie bez PN poškodeného.

Za to mu bol uložený:
Podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, v spojení s § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, pri prevahe poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona, oproti neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, v spojení s § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 500,- (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie obžalovaný, ktoré následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, kde uviedol, že v napadnutom rozsudku prezentovaný opis skutku nie je správne ustálený, resp. takto ustálený opis skutku vyvoláva pochybnosti, ktoré jednoznačne nedovoľujú ustáliť záver, že sa incident mal odohrať tak, ako je uvádzané v obžalobe a v napadnutom rozsudku. Podľa názoru odvolateľa nebola okresným súdom nijakým spôsobom vyhodnotená jeho výpoveď, keď počas celého konania tvrdil, že to bol poškodený H., ktorý ho napadol ako prvý, on útok poškodeného iba odvracal a bránil sa a tak došlo k ich vzájomnému kontaktu. Ani jedna zo svedeckých výpovedí jednoznačne nepreukazuje jeho konanie tak, ako ho prezentuje súd. Jediný priamy svedok incidentu, svedok I., vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že videl iba pohyb vo vozidle vzadu, nevidel útok a celé to trvalo do jednej minúty. Z uvedeného je, podľa odvolateľa, zrejmé, že v konaní nie je priamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval, a preto je konštatovanie súdu, že práve tento svedok plne potvrdil skutočnosti uvádzané poškodeným, sporná. Odvolateľ poukázal na to, že svedkyňa J. a svedok E. incident nevideli, neboli priamymi svedkami celej udalosti, preto, podľa jeho názoru, v konaní existujú dve verzie incidentu, prvá prezentovaná poškodeným a druhá prezentovaná obžalovaným. Odvolateľ po opise oboch verzií skutkového deja dôvodil ďalej tým, že dôvod, prečo sa nakláňal k vodičovi auta, bol iba ten, že predpokladal, že bude predvedený na OO PZ v Prešove, pretože nevedel, že vôbec existuje OO PZ v Drienove. Podľa odvolateľa predložený obrazový záznam obsahuje niekoľko závažných okolností, ktoré determinujú jeho vierohodnosť - absentuje na ňom záznam o osobe svedka E., pričom by tam mal byť, absentuje záznam osoby svedka E. v komunikácii s poškodeným, pričom by tam mal byť, nie je tam ani záznam o nastúpení svedka E. do vozidla svedkyne J., pričom by tam mal byť, nie je tam záznam o stojacom vozidle svedkyne J. za vozidlom príslušníkov PZ, pričom by tam mal byť, nesprávny je záznam lokalizácie GPS vo vozidle - Kendice, pričom vozidlo bolo už v obci Petrovany, pričom argumentácia súdu o daždivom počasí nemôže obstáť, pretože na iných úsekoch v identických klimatických podmienkach sa prepnutie lokalizácie vozidla uskutočnilo bez akýchkoľvek problémov, tiež nie je záznam o pohybe jeho, ako predvádzanej osoby s rukami v putách po tom, čo vozidlo zastavilo na OO PZ Drienov, a to ani len v zaznamenanom tieni osoby, pričom by tam mal byť, ďalej príchod vozidla PZ na miesto preverovania osoby v obci Petrovany je z opačného smeru (od Prešova) a nie zo smeru od obce Drienov. Odvolateľ poukázal tiež na absenciu zvukového záznamu z vozidla, absenciu obrazového a zvukového záznamu z OO PZ Drienov. Skutočnosť, že na zázname nie sú viditeľné žiadne strihy a plynutie času, ktoré je na ňom uvedené, ešte neznamená, že dôkaz nebol zmanipulovaný. K znaleckému posudku i k výpovedi znalca odvolateľ uviedol, že sám znalec vo svojej výpovedi potvrdil, že nie je možné určiť, ktorá z osôb, či poškodený alebo obžalovaný viedla útok ako prvá, a teda nie je možné určiť, či osoba, ktorá odvracia útok, sa bránila útoku, pričom ho sama nevyvolala. V napadnutom rozsudku, podľa názoru odvolateľa, tiež absentuje úvaha súdu, ako sa súd vysporiadal s navrhovanými dôkazmi obhajoby, keďže súd o nich nijako nerozhodol. V konaní nebola vyhodnotená biologická stopa (na čl. 78, 79 spisu) a súd ani neprikročil k rekonštrukcii okamihu nasadzovania pút vo vozidle, ktoré obhajoba považuje za nemožné realizovať spôsobom tvrdeným poškodeným. Odvolateľ dal do pozornosti, že konanie poškodeného v prejednávanej veci a konanie tej istej osoby v inej veci je veľmi podobné a vyvoláva pocit, že poškodený si vytvoril akýsi modus operandi (konanie vedené na Okresnom súde Prešov sp. zn. 41T/57/2020). Podľa názoru odvolateľa sa okresný súd nedostatočne, resp. vôbec nevysporiadal s prednesom obhajoby v záverečnej veci. Eventuálnu aplikáciu ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona neskúmal a nezaujal k jeho obrane žiadne stanovisko. Súd je, podľa jeho názoru, povinný skúmať závažnosť prečinu, ktorá je jeho materiálnou stránkou. V prejednávanej veci odvolateľ má za to, že pokiaľ ide o spôsob spáchania prečinu, tento je nejednoznačný a s istotou možno tvrdiť, že existujú dve verzie, pričom celý rad nepriamych dôkazov nevytvára ucelený rámec, na základe ktorého by bolo možné potvrdiť, že verzia poškodeného alebo jeho verzia je pravdivá. Odvolateľ má za to, že v danom prípade je potrebné zvážiť aj aplikáciu § 25 Trestného zákona, podľa ktorej, čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený zákonom, nie je trestným činom. Záverom odvolateľ poukázal na nevyhnutnosť aplikovania zásady in dubio pro reo. Okresný súd mal,

podľa odvolateľa, aplikovať materiálny korektív alebo eventuálne aplikovať ustanovenie § 285 písm. b/ Trestného poriadku a oslobodiť ho spod obžaloby v dôsledku preukázateľne existujúcich okolností vylučujúcich protiprávnosť činu.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Nezistiac prítomnosť dovolacích dôvodov dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie okresného súdu o vine obžalovaného je vecne správne, odôvodnené a zákonné, no pokiaľ ide o rozhodnutie o treste, odvolací súd sa s názorom okresného súdu nestotožnil, považujúc uložený trest za neprimerane prísny.

Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04)

Pokiaľ ide o odlišný názor strany trestného konania na hodnotenie vykonaných dôkazov, nie je pre súd záväzný, nakoľko súd postupuje pri hodnotení dôkazov na základe zákonného opravenie a povinnosti uvedeného v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a preto, pokiaľ sa súd od názoru hodnotiacej strany trestného konania odchýli, no dodrží pravidlo stanovené v tomto ustanovení Trestného poriadku, nedochádza tým k porušeniu práv tejto strany trestného konania.

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08)

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005)

Aj z judikatúry Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

V súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd v odôvodnení uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Neopomenul podať aj právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva teda aj to, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

Okresný súd vykonané dôkazy sám hodnotil a logickým postupom v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku dospel k záveru o vine obžalovaného. Nemožno teda hodnoteniu dôkazov

okresným súdom nič vytknúť. Krajský súd nepovažuje právne závery napadnutého uznesenia krajského súdu za nepreskúmateľné alebo arbitrárne, resp. vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu, keďže z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Aj krajský súd pritom nezávisle od okresného súdu zistil, že zákonným vykonaným dokazovaním zistené skutočnosti vedú k správnosti výroku o vine obžalovaného.

V posudzovanej trestnej veci bolo teda, podľa názoru krajského súdu, pred okresným súdom vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Bez potreby nevyhnutne opakovať znenie obsahu podstatných dôkazov, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku už súd prvého stupňa, a ktoré, vzhľadom na ich korektnosť v podstatných skutočnostiach, preberá aj odvolací súd, vo vzťahu k odvolacím námietkam považuje odvolací súd za potrebné uviesť svoje nasledujúce zistenia, ku ktorým dospel v rámci svojej prieskumnej povinnosti s prihliadnutím na povahu odvolacích námietok.

Pokiaľ ide o ustálenie viny obžalovaného vo vzťahu k stíhanému skutku, krajský súd uvádza, že sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožňuje. Predovšetkým z vykonaného dokazovania pred okresným súdom vyplynulo, že hliadka polície, ktorú tvoril poškodený A. H. a svedok A. I., bola privolaná na preverenie oznámenia do obce Petrovany, kedy počas vykonávania služobného zákroku bol poškodený A. H. fyzicky napadnutý obžalovaným. Samotný incident, pri ktorom došlo k fyzickej potýčke medzi poškodeným a obžalovaným, nepopiera ani samotný obžalovaný, pričom ale na svoju obranu uvádza, že on bol napadnutý poškodeným ako prvý, a to najskôr v služobnom vozidle po tom, ako sediac vzadu sa dotazoval u člena hliadky, ktorý viedol motorové vozidlo, kam idú. V tej chvíli bol policajným príslušníkom, ktorý sedel vedľa neho (ďalej poškodený), hrubo odstrčený a fyzicky napadnutý. Tomuto útoku zo strany poškodeného sa bránil, následne bol medzi obcami Petrovany a Drienov vytiahnutý z vozidla do trávnatej plochy vedľa vozovky, kde mu boli nasadené putá. Z výpovede obžalovaného ďalej vyplýva, že po príchode na obvodné oddelenie bol posadený na stoličkou so spútanými rukami za chrbtom, kde bol napadnutý poškodeným, a to takým spôsobom, že tento ho udieral päsťami v počte rán 10 až 12, kedy pri poslednom údere pocítil silnú bolesť, posunula sa mu celá sánka. Následne bol prevezený na ošetrenie do nemocnice.

Odlišnú verziu skutkového deja prezentoval vo svojich výpovediach člen policajnej hliadky svedok poškodený A. H., kde uviedol, že spolu s kolegom I. boli vyslaní do obce Petrovany na preverenie oznámenia pána E., ktorý oznámil, že nejaký pán sa mu pohybuje okolo pozemku a vešia sa mu na bráničku. Po príchode do obce Petrovany mu oznamovateľ ukázal na obžalovaného, tohto preto následne vyzval, aby sa stotožnil a vysvetlil, čo tam robil. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný pri sebe nemal doklad totožnosti a opakovane uvádzal iné osobné údaje, po poučení, že bude za účelom preverenia totožnosti predvedený na obvodné oddelenie, bol usadený do služobného vozidla na zadné sedadlo vedľa neho. Po tom, ako sa služobné vozidlo pohlo smerom do Drienova, obžalovaný začal byť nervózny, nakláňal sa k vodičovi, s ktorým sa snažil komunikovať, preto ho upozornil, aby sa ukľudnil s tým, že ak neuposlúchne jeho výzvu, budú použité donucovacie prostriedky. Obžalovaný to však nerešpektoval a udrel ho päsťou, na čo on zareagoval použitím chvatov na odvrátenie jeho útoku. Obžalovaný v útoku pokračoval aj ďalej, obžalovaného udrel päsťou do tváre, obžalovaný ho udrel do ramena a krku a chytil nechtami pod oko. Nakoniec obžalovaného spacifikoval a kolega na jeho výzvu zastavil služobné vozidlo, kedy umožnili obžalovanému vypľuť čiastočky krvi, následne ho usadili, nasadili mu putá a pokračovali v ceste na obvodné oddelenie do Drienova. Pri danom incidente utrpel aj on sám zranenia, a to krvácanie z nosa, hematóm, bolesť krku.

Na rozdiel od obžalovaného, výpoveď poškodeného je možné vyhodnotiť ako konzistentnú, pokiaľ ide o miesto, čas a aj spôsob, akým malo ku skutku dôjsť. Zhodne vyznieva jeho výpoveď z prípravného konania, ako aj z hlavného pojednávania, pričom je jeho výpoveď podporená aj ďalšími dôkazmi. Okolnosti, za ktorých malo dôjsť ku skutku, totiž zhodne opísal druhý člen hliadky A. I., ktorý uviedol, že bol svedkom toho, ako obžalovaný nastúpil do služobného vozidla, v tom čase bol kľudný, no asi po nejakých 500 metroch pocítil, ako sa k nemu niekto nakláňa a počul kolegu poškodeného H., ako vyzval obžalovaného, aby si sadol dozadu na sedadlo a vtom zbadal siluetu obžalovaného, ako udiera jeho kolegu. Zastavil preto vozidlo, otvoril zadné dvere na strane spolujazdca a pomohol kolegovi spacifikovať obžalovaného použitím hmatov a chvatov s následným nasadením pút. Po príchode na Obvodné oddelenie v Drienove ošetrili obžalovaného. Ten sa im začal vyhrážať, že sa postará o to,

aby boli vyzlečení z uniforiem. Obžalovaný sa odmietol podrobiť dychovej skúške. Hliadkou PMJ bol odvezený na ošetrenie.

Z výpovede svedkyne J. J. vyplýva, že vo večerných hodinách ju doviezol bývalý priateľ domov, pričom si všimli obžalovaného stojaceho o dom ďalej. Obžalovaný následne prešiel okolo auta a snažil sa otvoriť dvere na aute, zľakla sa, preto zavolala svojho uja, H. E., ktorý býval nad nimi a šli za obžalovaným, či niečo potrebuje, kedy obžalovaný na uja slovne útočil. Následne nasadli naspäť do auta a zavolali políciu. Keď policajti odchádzali, videla, ako museli zastaviť vozidlo, lebo sa tam asi niečo dialo. Zhodné skutočnosti potvrdil svojou výpoveďou aj svedok H. E..

Následky incidentu zo zdravotného hľadiska sú objektivizované aj závermi znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie úrazová chirurgia A. A. K., ktorý podal vo veci znalecký posudok, kde v jeho záveroch konštatuje, že poškodený utrpel pri fyzickom incidente pomliaždenie a krvný výron pod pravou očnicou – pomliaždenie nosa a podvrtnutie krčnej chrbtice. Týmto spôsobom, zjavne nezávisle od predmetných verzií, bolo preukázané, že uvedené poranenia boli spôsobené tupými predmetmi o užšej i širšej kontaktnej ploche, ktoré pôsobili na uvedené oblasti malou až strednou silou a prudkosťou a mohlo sa tak stať s najväčšou pravdepodobnosťou pri najmenej dvoch úderoch do oblasti pravej očnice a nosa poškodeného otvorenou alebo zatvorenou dlaňou – päsťou, pričom súčasne mohlo dôjsť k prudkému ohnutiu hlavy oproti krku so vznikom podvrtnutia krčnej chrbtice. Nebol predložený objektívny porovnateľný dôkaz, ktorý by odporoval záveru znalca, že vzhľadom k rozsahu a charakteru zranení uvedené zranenia boli spôsobené poškodenému v osobnom motorovom vozidle počas vzájomného napádania sa s osobou obžalovaného. Na základe doplnenej zdravotnej dokumentácie obžalovaného znalec konštatoval, že menovaný utrpel pomliaždenie a krvné výrony v okolí oboch očníc, kožné škrabance v jarmovej a lícovej oblasti vpravo, kožné škrabance v čelovej, jarmovej a lícovej oblasti vľavo, pomliaždenie hornej pery uprostred a vľavo, pomliaždenie a vykĺbenie druhého ľavého horného rezáka, zubu č. 21, 22, s poruchou vitality a odumretím ľavého horného rezáka zub č. 22 so zakrvácaním ústnej dutiny, opuch a krvný výron na chrbte ľavej ruky a prstoch ľavej ruky. Bližšie popísané poranenia boli spôsobené tupými a tupo hranatými predmetmi o užšej i širšej kontaktnej ploche, miestami ostrých okrajom, ktoré pôsobili na uvedené oblasti malou až strednou silou a prudkosťou a mohlo sa tak stať s najväčšou pravdepodobnosťou pri opakovaných úderoch do oblasti tváre otvorenou, alebo zatvorenou dlaňou alebo päsťou, spôsobných druhou osobou pri súčasnom stlačení hlavy obžalovaného otvorenými dlaňami druhej osoby, keď mohlo dôjsť k vzniku škrabancov v oblasti tváre. Poranenie ľavej ruky a prstov ľavej ruky mohlo vzniknúť pri stlačení chrbta ľavej ruky a prstov ľavej ruky rukami druhej osoby. Zo súdnolekárskeho hľadiska nie je možné technicky úplne vylúčiť možnosť vykonania najmenej dvoch úderov zatvorenou dlaňou – päsťou do oblasti oboch očníc obžalovaného, prípadne jeden úder do oblasti ľavej hornej pery obžalovaného, v jeho sediacej polohe s rukami pripútanými za chrbtom, spôsobené druhou osobou. Podľa RTG vyšetrenia zo dňa 14.11.2019 bola u obžalovaného zistená zlomenina hrotov koreňov zubov č. 21 až 22, pričom v konečnom dôsledku došlo k obnoveniu zubu č. 21 a k odumretiu zuba č. 22.

Z výpovede súdneho znalca A. A. K. tiež vyplýva, že vzhľadom k rozsahu a charakteru zranení obžalovaného je možné predpokladať, že zranenia boli obžalovanému spôsobené v osobnom motorovom vozidle, počas vzájomného napádania sa s osobou poškodeného a nie v polohe, kde by obžalovaný mal sedieť s rukami spútanými za chrbtom, pričom by druhá osoba mala päsťou udierať do oblasti jeho tváre s počtom úderov desať až dvanásť. Väčšia časť poranení sa nachádzala na ľavej polovici tváre obžalovaného, vrátane poškodenia zubov vľavo, ktoré by mohli byť spôsobené druhou osobou, ktorá by sedela po ľavej strane obžalovaného, tzn. že útok bol vedený viac na ľavú časť tela obžalovaného, ako na pravú. Pri priamom útoku do oblasti tváre poškodeného údermi päsťou druhej osoby by totiž malo dôjsť k vzniku viacerých krvných podliatin v oblasti tváre obžalovaného.

Na základe vyššie uvedeného teda krajský súd konštatuje, že na rozdiel od poškodeného A. H. a svedka A. I., ktorých svedecká výpoveď korešponduje so závermi znaleckého posudku, výpoveď obžalovaného, že mal byť fyzický napadnutý poškodeným s rukami v putách za chrbtom, pričom mal dostať 10 - 12 rán, so závermi znalca ohľadom mechanizmu vzniku poranení nekorešponduje. Znalec vylúčil mechanizmus vzniku poranení obžalovaného spôsobom, ako to prezentoval vo svojich výpovediach obžalovaný.

Záver o hodnovernosti usvedčujúcej verzie poškodeného oproti účelovosti verzie obžalovaného podporuje aj zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní prehratý obrazový záznam zo služobného

vozidla zasahujúcich policajtov z CD nosiča, z ktorého vyplýva, že toho dňa v čase o 21:24:46 hod. prišli do obce Petrovany na miesto kde sa nachádzal obžalovaný, následne o 21:26:44 hod. služobné vozidlo príde k obžalovanému a poškodenému, v čase o 21:31:38 hod. sa služobné vozilo pohne a otáča sa do protismeru, v čase od 21:32:14 hod. do 21:33:51 hod. vozidlo stálo v obci Petrovany a v čase o 21:41:13 hod. vozidlo bolo odstavené pri OO PZ Drienov.

Správne pritom konštatoval okresný súd, že z tohto obrazového záznamu je nepochybné, že poškodený použil chvaty a hmaty proti obžalovanému krátko po tom, ako bol usadený do služobného vozidla, práve v čase od 21:32:14 hod. do 21:33:51 hod. v obci Petrovany. Obrazový záznam takisto vylučuje pravdivosť tvrdenia obžalovaného, že medzi obcami Petrovany a Drienov bol vytiahnutý z vozidla na cestu, resp. trávnik a že práve vtedy mu mali byť priložené putá, pretože podľa záznamu služobné vozidlo medzi týmito obcami vôbec nezastavilo. Z kamerového záznamu nevyplýva tvrdenie obžalovaného, že služobné vozidlo zastavilo medzi obcami Petrovany a Drienov.

V spojení s usvedčujúcimi výpoveďami policajtov a s prihliadnutím na uvedené, je krajský súd presvedčený, že práve obžalovaný spáchal predmetný trestný čin.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní upravil skutok tak, že ustálil miesto spáchania prečinu obec Petrovany a nie obec Drienov. Krajský súd sa s vyššie uvedeným postupom okresného súdu stotožňuje, pretože skutočnosť, že sa skutok stal v obci Petrovany, vyplýva z výpovede poškodeného, svedka A. I., z kamerového záznamu, ako aj z výpovede svedka H. E. a svedkyne J. J..

Obžalovaný v rámci odvolania namietal údajnú nelogickosť v tvrdení poškodeného, keď na jeden strane z jeho výpovede vyplýva, že mu založili putá v služobnom vozidle, avšak zároveň uviedol, že po tom, čo auto zastalo, mu umožnili vypľuť krv mimo vozidla, usadili ho naspať a nasadili mu putá. Otázne je, podľa obžalovaného, prečo mu neboli nasadené putá, keď sa nachádzal mimo služobného vozidla.

Krajský súd vyhodnotil túto námietku ako neopodstatnenú, a to predovšetkým s poukazom na výpoveď poškodeného A. H. a výpoveď svedka A. I., ktorí jednoznačne uviedli, že celý incident sa odohral v služobnom vozidle. Aj spomenutý obrazový záznam potvrdzuje, že obžalovaný zo služobného vozidla, počas predvádzania na obvodné oddelenie Drienov, nevystúpil. Keď mu bolo umožnené vypľuť krv, tento úkon je možné vykonať aj bez reálneho vystúpenia z vozidla tak, ako to bolo aj v danom prípade, o čom svedčia výpovede poškodeného a svedka I.. Na tejto verzii skutkového deja, teda, že obžalovaného spacifikovali v služobnom vozidle bez toho, aby obžalovaný z vozidla vystúpil, zotrval poškodený aj pri svojej výpovedi v prípravnom konaní a ako aj pri konfrontácii a zhodne, tak vypovedal aj svedok I..

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že na kamerovom zázname nie je viditeľné vozidlo svedkyne J. za vozidlom príslušníkov PZ, pričom by tam malo byť, krajský súd poukazuje na výpoveď svedka H. E. na hlavnom pojednávaní dňa 07.12.2022, kedy po prehratí uvedeného záznamu zo služobného vozidla v čase od 21:24:30 hod. vypovedal, že sedel v tom aute, ktoré vidno vzadu a ktoré svieti stretávacími svetlami. Zo záznamu v čase o 21:32:20 hod. je vidieť, ako policajné vozidlo, ktoré v tom čase stálo v obci Petrovany, obieha vozidlo Škoda Octavia, teda vozidlo svedkyne J. J., z výpovede, ktorej vyplýva, že v čase, keď obžalovaný nastúpil do policajného auta, ona bola vo svojom aute spolu s pánom E., otočili sa za policajným autom, ktoré asi po 30 metroch zastavilo a oni ho vtedy predbehli a išli preč.

Krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnenú aj ďalšiu námietku obžalovaného, kedy popieral vierohodnosť kamerového záznamu práve s poukazom na GPS lokalizáciu vo vozidle – Kendice, keď vozidlo už bolo v obci Petrovany, a to z dôvodu, že samotná skutočnosť, že GPS lokalizácia nebola presná, ešte neznamená, že obrazový záznam bol zmanipulovaný, zvlášť za situácie, keď GPS systém prepol lokalizáciu na obec Petrovany v čase 21:34:22 hod.. Správne konštatoval okresný súd, že nič nenasvedčuje tomu, žeby bol obrazový záznam dodatočným spôsobom upravený. Nie sú na ňom viditeľné žiadne strihy a plynutie času, ktoré je na ňom uvedené, je takisto bez prerušenia.

Pokiaľ ide o zvyšné námietky obžalovaného k obrazovému záznamu, netýkajú sa takých skutočností, ktoré by spochybňovali dôvodnosť obžaloby.

Krajský súd v súvislosti s námietkami obžalovaného dáva do pozornosti, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom

prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005)

Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

V danom prípade u obžalovaného, hodnotiac všetky kritériá závažnosti podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona vo svojom súhrne, krajský súd uzatvára, že nemožno dospieť k záveru, ktorý by potvrdzoval nepatrnú závažnosť jeho konania. Bol to práve obžalovaný, ktorý bez akejkoľvek provokácie zo strany poškodeného, tohto počas vykonávania oprávneného služobného zákroku, priamo v služobnom vozidle fyzicky napadol a poškodenému spôsobil aj následok v podobe zranení znalcom vyššie konštatovaných, incident bol vyvolaný obžalovaným, ktorý nepochybne vedel, že sa má podriadiť policajnému úkonu vykonávanému uniformovanými policajtami, ktorí jasne preukazovali príslušnosť k Policajnému zboru Slovenskej republiky a realizovali jeho predvedenie na policajné oddelenie v policajnom aute.

Z hľadiska právnej kvalifikácie bol skutok správne kvalifikovaný ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Obžalovaný svojím konaním použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Obžalovaný je plne trestne zodpovedným subjektom z hľadiska veku a príčetnosti, svojho konania sa dopustil úmyselne vo forme priameho úmyslu a porušil ním záujem spoločnosti na riadnom a nerušenom výkone právomoci verejného činiteľa.

Poškodený A. H., ako policajt Policajného zboru Slovenskej republiky, sa na miesto činu dopravil spoločne s kolegom A. I. v rámci svojej povinnosti vykonať v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov /ďalej len Zákon/ služobný zákrok, pretože na základe oznámenia svedka H. E. bolo dané dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, resp. priestupku obžalovaným. Poškodený postupoval v súlade s ustanovením § 18 ods. 3 Zákona, v zmysle ktorého, ak vyzvaná osoba odmietne preukázať svoju totožnosť podľa odseku 1 alebo 2, policajt je oprávnený takúto osobu predviesť na útvar policajného zboru za účelom zistenia jej totožnosti. Výlučne len na agresívne a útočné správanie sa obžalovaného, ktorý aj napriek výzve poškodeného, aby sa počas jazdy na obvodné oddelenie v služobnom vozidle ukľudnil, poškodeného fyzicky napadol, kedy poškodený musel použiť hmaty a chvaty a v spolupráci s druhým členom hliadky A. I. mu nasadiť putá a tým predísť tomu, aby obžalovaný predstavoval fyzickú hrozbu pre policajtov počas jeho predvádzania na obvodné oddelenie. V súlade s § 51 ods. 1 písm. a/ Zákona, bol poškodený ako policajt v službe pri vykonávaní služobného zákroku oprávnený použiť hmaty, chvaty, aby zaistil bezpečnosť inej alebo vlastnej osoby pred útokom. Poškodený odvracal útok, ktorý mu zo strany obžalovaného bezprostredne hrozil, následne zo správania sa obžalovaného, ktorý ho ďalej udieral do tváre a do ramena, mal poškodený reálne dôvody sa domnievať, že musí tieto prostriedky používať kvôli obave, že útok zo strany obžalovaného podľa všetkých známok bude pokračovať.

Ak páchateľ svojím konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Trestného zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch. /R96/2014/

Závažnosť predmetného skutku je teda vysoká a vylučuje pochybnosti, že by išlo o prípad neprimeraného použitia prostriedkov trestnej prevencie a prípad použitia pravidla „ultima ratio“ a že by išlo o iné protiprávne konanie obžalovaného ako o trestný čin.

Aj podľa názoru krajského súdu bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný.

Za takýchto okolností teda vo vzťahu k otázke viny a právnej kvalifikácie, krajský súd považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah odvolanie obžalovaného za nedôvodné a výrok o vine v napadnutom rozsudku vyhodnotil ako zákonný a vecne správny.
Z odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie, ktoré skutočnosti a dôkazy vzal okresný súd za východiskové pri svojich úvahách o druhu a výmere trestu. Plynie z neho, že na dosiahnutie účelu trestu v danom prípade považoval okresný súd s ohľadom na osobu obžalovaného a jeho život pred spáchaním trestnej činnosti za dostatočný peňažný trest, keď zároveň zohľadňoval povahu spáchaného trestného činu, osobu obžalovaného, ktorý doposiaľ nebol súdne trestaný, pričom do spáchania trestného činu, pre ktorý bol stíhaný v tejto veci, sa dopustil priestupkov na úseku dopravy, teda inej povahy, ako bol predmetný stíhaný trestný čin. Pri určení výšky peňažného trestu vychádzal okresný súd z pomerov obžalovaného, pričom mal za to, že peňažný trest vo výške 500,- eur s náhradným trestom odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, ale hlavne vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a dodržiaval pravidlá občianskeho spolužitia a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Takýto trest zároveň, podľa názoru okresného súdu, dostatočne vyjadruje morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Pokiaľ aj krajský súd považoval za odôvodnené, zákonné a spravodlivé rozhodnutie okresného súdu o druhu trestu, nestotožnil sa so závermi okresného súdu v otázke primeranej výmery trestu.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchateľom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou. Trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchateľom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchateľom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona, má trest postihovať iba páchateľa tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti nielen z princípu zákonnosti trestu, ale aj z princípu individualizácie trestu a zásady proporcionálnosti trestu, nakoľko trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu.

Neprimeraným trestom podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku sa rozumie taký trest, ktorý je z pohľadu zásad ukladania trestov uvedených v § 34 a nasl. Trestného zákona, čo do jeho druhu alebo výmery, príliš prísny, alebo príliš mierny. Odvolací súd môže z tohto dôvodu zrušiť výrok o treste a uložiť nový trest iba vtedy, ak je medzi uloženým trestom a trestom, ktorý by pri správnom postupe podľa uvedených zákonných ustanovení upravujúcich zásady ukladania trestov mal byť uložený, výrazný (prílišný) rozdiel. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2To 17/2015 zo dňa 08.11.2016)

Krajský súd je toho názoru, že obžalovaný sa pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti správal bezúhonne a že v danom prípade išlo skutočne o výnimočné vybočenie z medzí riadneho života, pričom jeho impulzívne a agresívne správanie bolo zjavne ovplyvnené požitím alkoholu, o účinkoch ktorého je všeobecne známe, že potencuje a odbrzďuje agresívne správanie človeka. Po zohľadnení spôsobených následkov potom vyššie uvedené skutočnosti vedú k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu postačí uloženie už alternatívneho druhu trestu. Takýto trest vytvorí stav, ktorý jeho, ako aj ostatných odradí v budúcnosti od páchania trestných činov. Priaznivej možnosti nápravy obžalovaného zodpovedá peňažný trest vo výmere ukladanej pri dolnej hranici trestnej sadzby. Nasvedčuje tomu aj skutočnosť, že po spáchaní predmetnej trestnej činnosti obžalovaný sa už nedopustil žiadneho protiprávneho konania, dopustil sa len jedného menej závažného priestupku na úseku dopravy. V danom prípade možno účel trestu dosiahnuť, vzhľadom na majetkové pomery obžalovaného, peňažný trestom vo výmere už 200,-

eur, ktorý zodpovedá aj požiadavke vymožiteľnosti. K tomu potom krajský súd uložil zodpovedajúci náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiaca, ktorý má však len podporný význam a nastúpil by až v prípade, žeby výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

Preto krajský súd, nezistiac pochybenie okresného súdu vo výroku o vine, na podklade odvolania obžalovaného zrušil v napadnutom rozsudku celý výrok o treste a tento nahradil vlastným rozhodnutím o treste.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.